

Grev Rebolledo.

Det vil være os en Tilfredsstillelse efterhaanden, og forsaavidt Omstændighederne tillade det, at gjengive vore ærede Læsere troe Afbildninger, af hvad der er gaaet tabt ved Frederiksborghs Brand, og naar vi idag levere et Blad af F. C. Runds Mæppe, efter det interessanteste af den berømte Carl van Manders ti Portraiter, troe vi, at det tillige vil være af Interesse at faae et kort Omrids af hin Mand's Liv, der paa sin Tid nød stor Anseelse.

Grev Bernardino de Rebolledo fødtes 1597 i Leon i Spanien, traadte i Krigstjeneste med sit 14de Aar og kæmpede i henved 20 Aar paa det sydlige Europas Balplads. 1626 blev hans høire Arm skudt af. Fra 1630, da han kom til Flandern, deeltog han, snart i spansk og snart i kejserlig Tjeneste, de paafølgende 17 Aar i Tredivaarskrigens Omvæltninger — i 1643 var han saaledes Gouverneur og Tverfbefalende i Pfalz. I Begyndelsen af Aaret 1648 blev han udnævnt til spansk Gesandt i Danmark. Den danske Ministerresident i Holland, M. Tanden, skrev under 11 (21) Februar 1648 til Kong Frederik III., dengang Erkebiskop i Bremen: „Der spanske Minister, welscher nach Dänemark gehet, ist ein Graf Rebolledo, ist für diejem in Flandern Maistro del Campo gewesen, besinnet sich zu Amsterdam in die Herberge „Der König von Dänemark“ genant, soll sehr hager und schwach aussehen, ist täglich vom Fieber und Podagra getormentirt, ungefähr 50

Bernardino Rebolledo
spansk Gesandt i Kbhvn.

Jahr alt, hat 10 Personen bei sich, wird eine Zeit lang am Königl. Hof also Ordinari residiren zur Unterhaltung guter Correspondents mit seinem König.“

I Kjøbenhavn forblev Rebolledo fra Christian IV.s Død til Souverainetetens Indførelse, som et umiddelbart Bidne til de svære Kampe og tunge Prøvelser, der i den Tid overgik vort Fædreland: Carl Gustafs Besejring af Hovedstaden, Købstadsfreden, Pesten, Stormen paa Kjøbenhavn. 1662 kaldtes han tilbage til Spanien, for at være Krigsminister; 1664 blev han Medlem af det spanske Statsraad og sit sidste Decennium henlevede han, forgudet af sit Fædrelands Befolkning, indtil Døden bortrev ham i Aaret 1676.

Det var imidlertid ei blot som Kriger og Diplomat, at Rebolledo vandt sine Laurbær, men det er fornemmelig hans Digterværker, der bragte hans Navn til Efterverdenen. I Aaret 1678 udkom hans samlede Værker i Madrid under Titelen: „Ocios del Conde Don Bernardino de Rebolledo.“ At omtale dem nærmere her, vilde føre os for vidt, men vi skulle kun minde om hans herlige Dig „Selvas Danicas“, i hvilket han med Barm besynger Danmark og dets Bøgeskove. Tidens Rådster havde dog ei ganske udslettet hans poetiske Begejstring, og maaskee har en dyb Nærighed, som han efter Sigende skal have været til en meget høitstaende Dame, bidraget til at fængsle hans Hjerte til vort Fædreland.

Thomas Babington Macaulay.

Aaret 1859 har bortkaldt flere af Videnskaberens Corpheer. Naturvidenskaberne beklage Tabet af deres Heros, Alexander von Humboldt, ligesom den videnskabelige Geographie har tabt sin Begründer, Carl Ritter. Den ene af hint ædle, uadskilleligt forbundne Broderpar, som helligede deres hele Liv til den dybeste Udgransning af det tydske Sprog og de tydske-nationale Antiquiteter, Wilhelm Grimm, døde for nogle Uger siden. England mistede sine to første Ingeniører, Brunel og Stephenson, og saa Dage før Aarets Slutning den 28de December, optog Graven endelig ogsaa den store engelske Historieforfatter, hvis besvære ufuldebede Hovedværk, hans Fædrelands nyere Historie, er gaaet over i alle europæiske Sprog.

Thomas Babington Macaulay, siden 1857 Pair af Storbritanien med Titelen Baron Macaulay af Bothley, blev født den 25de October 1800. Hans Fader, Zacharias M., var en anseet stoff Kjøbmand, der indtog en hæderlig Plads i Rækken af de værdige Mænd, som understøttede Wilberforce i Kampen mod Neger-slaveriet, hvis afskyelige Grusomheder han havde lært at kende i Jamaica og Sierra Leone. Sønnen udmærkede sig allerede som Student i Cambridge ved poetiske Forsøg, iblandt hvilke var fremhævede de to delige Ballader: „den spanske Armada“ og „Slaget ved Jory“, som endnu staae i stor Anseelse. I Aaret 1826 begyndte han sin praktiske Løbsbane som Advocat i London, og snart efter udkom hans første Skrift i Prosa, som paa een Gang lagde en fast Grundvold for hans senere Berømmelse: det var en „essay“ om Digteren Milton. Den aabnede Rækken af de udmærkede Afhandlinger, hvormed han berigede „Edinburgh Review“, og som først sluttedes i 1844 med en Charakteristik af den ældre Pitt, Greve af Chatham. Hele Samlingen er udkommet i 1845 under Titelen: „Critiske og historiske Afhandlinger“.

Han hørte, ifølge sin Opdragelse og nedarvede Familietraditioner, til Whig-Partiet, og deeltog, efterat han i 1830 var blevet Medlem af Parlamentet, med stor Iver i de Kampe, som gik forud for og førte til Reformbillens Antagelse; den Indsydelse, han udøvede i hin bevidningsfulde Periode var meget stor. — I 1834 gik han som Medlem af det ypperste Raad i Calcutta, Formand for en lovgivende Commission og Gouverneur af Ngra, til Hindien, hvor det lykkedes ham at indføre adskillige vigtige Reforme i Lovgivningen. Grundigheden af det Kjendskab til de østerlandske Forhold, han erhvervede paa selve Stedet, sees bedst af hans to ypperlige Afhandlinger om Lord Clive og Warren Hastings, som ere optagne i ovennævnte Samling. Maaskee han aldrig har skrevet Noget, der afgiver et mere glimrende Billede, end de to ypperlige Afhandlinger om Lord Clive og Warren Hastings, som ere optagne i ovennævnte Samling. Maaskee han aldrig har skrevet Noget, der afgiver et mere glimrende Billede, end de to ypperlige Afhandlinger om Lord Clive og Warren Hastings, som ere optagne i ovennævnte Samling.

rende Fremstillingerne. I 1838 vendte han tilbage til England; Ministeren, Lord Melbourne, gjorde ham snart til Medlem af Geheimeraadet og Secretair i Krigsdepartementet. I 1840 valgte Ben Edinburgh ham til Parlamentsmedlem. Under Sir Robert Peels andet Ministerium var han det mest fremragende Medlem af Whigoppositionen; da hans Parti i 1846 kom til Roret igjen, blev han Generalcasjerer for Armeen og Statemeister for Flaaden, med Sæde og Stemme i Cabinetet. Men hans fanatiske Vælgere kunde ikke tilgive ham, at han havde stemt for en Statsunderstøttelse til det irsk-catholske Præsteseminarium i Maryworth. Macaulay blev ikke gjenvalgt i 1847: en rig Sæbhyder svarede bedre til Edinburghernes usle, bornerte Religionshad.

I 1848 udkom de to første Bind af hans store Værk: „Englands Historie fra Jakob den Andens Thronbestigelse“, hvoraf den 11te Udgave udkom i 1856. Aaret 1854 bragte det tredje og fjerde Bind. I 1848 blev han af Universitetet i Glasgow valgt til Rector; i 1849 udnævntes han til historisk Professor ved det kongelige Academi. 1852 gjorde

Edinburgherne deres forrige Uret god igjen ved med stor Majoritet at vælge ham til Parlamentsmedlem, uden at han havde gjort sig den ringeste Umage derfor. Men han tog kun den Deel i Debatterne: Forfattervirksomheden optog al hans Tid, og tillige krævede hans vældige Hælbred No og Staaansel; det flemme Hjerte, som nu har bortrevet ham, viste sig allerede for et Aar siden i en truende Skikkelse. I 1856 nedlagde han sit Parlamentsæde; i 1857 hævdede Dronningen ham, som alt bemærket, ved Ophøvelsen til Pairsværdigheden. I Efteraaret 1859 blev det femte Bind af hans Historie trykt, det jette havde han næsten fuldeendt, da Døden overraskede ham.

Det følger af sig selv og er let forklarligt, at man i Besømmelsen af Macaulays Virksomhed er gaaet til Uderlighed; paa den ene Side har han været Gjenstand for overbærende Bemærkning, paa den anden for bitter Dadel. En engelsk Critiker, som følger Middelveien, udtaler sig saaledes:

„Der gives i Forfatterverdenen en Skole, som fuldkommen svarer til de Malere, der ere størst i Effecten. Macaulay er Historieforfatterens Tintoretto. Han serer Penzelen med mærkværdig Frihed, hans Colorit er dyb og rig, hans Haand altid frisk. Hans Pen har en sjelden Færdighed i objectiv Skildring og klar Fremstilling, men originale Tanker eller dybe Livsanskuelser findes sjældent hos ham. Der gives ingen interessantere eller mere glimrende engelsk Prosaist. I Critikens Linie er hans største Fortjeneste at have opfundet en ny Prosaist, som, hvad end dens Mangler eller Fortrin monne være, ialtsald er ham aldeles egen. Af alle engelske Stribenter er han meest Italiener. Ligesom man mener, at Carlyle tænker Tydsk, saaledes kan man sige om Macaulay, at han skriver efter italienske Skjønhedsbegreber. Derfra hidrøre hans Stils Feil og Fortrin. For et sjænt Tonefalds Skyld blive Sætninger formidde og forlængede, som om Bellangen var af ligesaa stor Vigtighed som Meningen. Ligesom Italieneren er han altfor rundhaandet med Diminutiver og Superlativer. Det musikalske Element fremhersker i hans Stil, hvorefter man kun altfor ofte savner manbig Kraft. Macaulays Fortrin ere: en kraftig Colorit, Rigdom i materiske Effecter og en let, flydende Tale. I hans sædelige Anskuelser besker han sig til det Vedtagne, Brugelige. Hans Moral er den, som findes i en londonf Club. Hans Charakter mangler classisk Simplicitet og et høit sædeligt Formaal. Derfor vinder han ved Rhetorik, medens hans Tanker ere dagligdags. Naar han stræber efter at være dyb, tænker han altfor ofte i sjæmmen Stedfortrædere, og i sjæmmen Tanker, som tilhøre Uaavrigene, der stue længere og dybere end han, en Skædning af sine egne Ord.“

Dog, vi tilstaae, at vi nu, da den store Mand er hedengangnen, gjerne lade af skarp Critik vige Pladsen for den saa velbegrundede og velfortjente Pietet, og at vi heller

